

JUHÁSZ KATALIN

A lift a tizediken*

Ma félig úton, félig útban vagyok,
határozott hangon vöröset rendelek,
ha nagy leszek, majd magabiztosabban.
A zenét kikapcsolják, szólt eleget.
Ma világgá mentem, ügyesen megtömöm
bendőm a maradékból. Senki nem szól.
Kinézek az ablakon, lakótelep.
A helyzet kulcsa nincs a zsebemben.
A lift a tizediken, ahol hagytam,
elnyel majd a tömbház-émlékezet,
mely fölfelé araszolva feled.
Firkáim falra száradt barlangrajzok.
„Szeressen valaki engem!”, de úgy,
hogy nem az én időmben ketyegjen.
A csillagokkal képzelek flörtöt,
szeretőmnek csupa csillag a teste,
a vállára vannak tűzve, több tízezer.
Zsákomban teknősbéka pihen, és látom,
hogy a folt, mit boros ujjammal húztam
hét színben ragyog. Asztalon, égen
csillagok. Nekik küldök most jeleket.
Telik az este, mint ahogy máskor telne,
lassan láthatatlan leszek, egyensúlyoz
a lelkiismeret, érzem, megfizetek ezért.
És amit kapok, nem vágom zsebre.
A fények nem takarnak el, záróra közeleg.
Takarítják a háborús romokat lelkemben.
(Mit szépítsem, egy és negyed óra volt,
amit öröknek hittem. Az alkony kiközösített,
az égbolt lángolt, és a függöny mögül
valaki figyelt. Nem jutottam két lépésnyire sem,
és úgy esett, hogy csillagos posztókalapját
védelmezőn fejemre helyezte.)

---

* Szemelvény a szerző legutóbbi kötetéből.